

ALEX GINO

MELISSA

Per a tots aquells que s'han sentit diferents

fanbooks

ANTERIORMENT TITULAT **GEORGE**

ALEX GINO

MELISSA

Traducció d'Anna Puente i Lucía

Fanbooks

Títol original: *Melissa*

© del text: Alex Gino, 2015

© de la traducció: Anna Puente i Lluçia, 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: març del 2016, publicada com a *George*

Primera edició en aquesta presentació: juny del 2023

ISBN: 978-84-19150-65-3

Dipòsit legal: B. 9.880-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

SECRETS

La George va treure una clau platejada de la butxaca més petita de la seva immensa motxilla vermella. La mare l'hi havia cosida a dins perquè no es perdés, però el cordill no arribava al pany si ella deixava la motxilla a terra, de manera que no li quedava més remei que mantenir l'equilibri en una posició inversemblant, dreta sobre un peu mentre sostenia la motxilla damunt del genoll de l'altra cama. Va bellugar la clau fins que la va fer encaixar al pany i va entrar a casa tentinejant.

—Hola? —va cridar.

No hi havia cap llum encès. Tot i això, la George s'havia d'assegurar que la casa era buida. La porta del dormi-

tori de la mare era oberta i el llit estava fet. A l'habitació de l'Scott tampoc no hi havia ningú. Un cop va haver comprovat que estava sola, la George va entrar al tercer dormitori, va obrir la porta de l'armari i va examinar la muntanya d'animals de peluix i de joguines que hi havia a dins. Estaven intactes.

La mare sempre es queixava que la George no havia jugat amb cap d'aquelles joguines des de feia anys, i deia que valdria més donar-les a les famílies necessitades. Però la George sabia que allà hi feien falta, perquè custodiaven la més valuosa i secreta de les seves col·leccions. Després de ficar la mà sota els ossets i els conills de peluix, la George va notar el tacte d'una bossa plana de roba texana. Un cop la va tenir a les mans, va córrer cap al lavabo, va tancar la porta i va passar el baldó. Agafant la bossa amb força sota els braços creuats, la George va fer lliscar l'esquena per la paret fins a quedar asseguda a terra.

Va girar la bossa de cap per avall i, tot seguit, les pàgines setinades i relliscoses d'una desena de revistes van

caure al terra enrajolat del lavabo. Les cobertes prometien revelar «COM TENIR LA PELL PERFECTA», «DOTZE PENTINATS FRESCOS PER A L'ESTIU», «COM CONFESSAR A UN BOMBONET QUE T'AGRADA» i «ARMARIS D'INFART PER A L'HIVERN». La George només tenia uns quants anys menys que les noies que li somreien des d'aquelles pàgines brillants. Pensava en elles com si fossin les seves amigues.

La George va agafar un número de l'abril anterior que ja havia fullejat incomptables vegades i va començar a passar-ne les pàgines atapeïdes amb un soroll crepitant que avivava la dèbil aroma de paper.

Es va aturar en una foto en què apareixien quatre noies a la platja. Eren models de banyadors i estaven col·locades en fila, cadascuna en una postura diferent. A la dreta hi havia unes pautes per triar un estil de banyador o un altre en funció de la silueta del cos. A la George, tots els cossos li semblaven iguals. Eren cossos de noia.

A la pàgina següent, dues noies reien assegudes damunt d'una tovallola, agafant-se mútuament per les es-

patlles. Una duia un biquini de ratlles; l'altra, un banyador d'una peça amb estampat de rodonetes i uns talls a l'altura dels malucs.

Si la George fos allà, hi congeniaria de seguida. Riuria i enllaçaria els braços amb elles. Duria un biquini de color rosa llampant i tindria una cabellera llarga. A les seves noves amigues els encantaria fer-hi trenes. Li preguntarien com es deia, i ella els contestaria «Melissa». Melissa era el nom amb què la George s'adreçava a si mateixa davant del mirall, quan ningú no la veia i es podia pentinar els cabells llisos d'un pèl-roig fosc damunt del front, com si portés serrell.

La George va passar les pàgines dels anuncis cridaners que oferien organitzadors de lona amb separadors, esmalt d'ungles, mòbils d'última generació i fins i tot taponers. Es va saltar un article sobre com confeccionar braçalets i un altre sobre consells a l'hora de parlar amb nois.

La col·lecció de revistes de la George havia començat per accident. Dos estius enrere, s'havia fixat en un antic

número de la revista *Girl's Life* que algú havia llençat al contenidor de reciclatge de la biblioteca. La paraula «girl» li havia cridat l'atenció immediatament, i en un tres i no res ja s'havia amagat la revista dins la jaqueta amb la intenció de donar-hi un cop d'ull més tard. Ben aviat havia aconseguit una altra revista per a noies, aquell cop rescatada d'un cubell d'escombraries a la cantonada de casa seva. El mateix cap de setmana havia comprat la bossa texana per vint-i-cinc cèntims en una paradeta del carrer. Feia la mida justa per a una revista i tenia una cremallera a la part de dalt. Era com si l'univers li estigués posant amb safata l'oportunitat de guardar la col·lecció en un lloc segur.

La George es va aturar en un article a doble pàgina sobre com «DELIMITAR EL ROSTRE AMB MAQUILLATGE». Mai no s'havia maquillat, però en observar atentament el ventall de colors que hi havia a l'esquerra de la pàgina, el cor se li va disparar dins el pit. Es va preguntar com devia ser, allò de portar pintallavis de debò. A ella li encantava po-

sar-se crema de cacau: ho feia durant tot l'hivern, tingués els llavis tallats o no, i a la primavera amagava la barreta de la vista de la mare i se'n posava fins que no n'hi quedava gens.

La George va sentir un repic a fora i va fer un bot. Va mirar per la finestra en direcció a la porta principal, que quedava just a sota. No va veure ningú, només la bicicleta de l'Scott, que era al caminet de l'entrada. La roda posterior encara girava.

La bicicleta! Allò volia dir que l'Scott era a casa! L'Scott era el germà gran de la George i cursava el primer any d'institut. A la George se li van eriçar els pèls del clatell. Aviat va sentir com uns passos enèrgics pujaven l'escala i arribaven al primer pis. La porta tancada del lavabo es va sacsejar. La George va tenir la impressió que l'Scott li agitava el cor dins la caixa toràcica.

Pum, pum, pum!

—Ets a dins, George?

—S-sí.

Les revistes lluentos estaven espargides pel terra de rajoles. Les va apilar i les va entaforar a la bossa texana. El cor li batejava gairebé tan fort com els cops de peu que l'Scott etzibava a la porta.

—Eh, tio, que he d'entrar! —va bramar l'Scott des de l'altra banda.

La George va tancar la bossa amb cremallera tan silenciosament com va poder i va començar a buscar un amagatall on guardar-la. No podia sortir del lavabo amb la bossa a les mans. L'Scott voldria saber què hi havia a dins. L'únic armari del bany estava saturat de tovalloles i no tancava del tot, o sigui que tampoc no serviria. Al cap d'una estona, va penjar la bossa del ruixador de la dutxa i va córrer la cortina, confiant amb desesperació que l'Scott no hagués triat precisament aquell dia per descobrir la higiene personal.

Tan bon punt la George va obrir la porta, l'Scott va entrar d'una revolada, discordant-se els texans abans d'arribar davant del vàter. La George va sortir a corre-cui-

ta, va tancar la porta i es va repenjar a la paret per recuperar l'alè. Segurament la bossa encara es gronxava sota la dutxa. La George va resar perquè no topés contra la cortina o, encara pitjor, que no caigués dins la banyera amb un cop sec.

La George no volia estar rondant prop del lavabo quan l'Scott sortís, de manera que va baixar a la cuina. Es va servir un got de suc de taronja i es va asseure a la taula, notant un formigueig a la pell. A fora, un núvol va sobrevolar la casa i la cuina va quedar a les fosques. Quan la porta del lavabo es va obrir de cop, la George va fer un bot a la cadira i es va esquitxar la mà amb el suc. Es va adonar que, durant tota aquella estona, amb prou feines havia respirat.

Bum, bum, bum-bum-bum-bum-bum. L'Scott va baixar l'escala fent un escàndol de mil dimonis, amb una capsa de DVD a la mà. Va obrir la porta de la nevera, en va treure el bric de suc de taronja i en va prendre un glop llarg. Duia una samarreta prima de color negre i uns te-

xans amb un petit forat al genoll. Feia mesos que no es tallava els cabells, de manera que els rínxols d'un castany fosc se li acumulaven damunt el cap com un fregall.

—Perdona que t'hagi interromput mentre plantaves un pi —va dir l'Scott. Tot seguit, es va eixugar el suc dels llavis amb l'avantbraç nu.

—No estava plantant un pi —va respondre la George.

—Llavors com és que has trigat tant?

La George va vacil·lar.

—Ah... ja ho entenc —va dir l'Scott—. M'hi jugo el que vulguis que miraves una revista.

La George va quedar paralitzada, amb la boca oberta i el cervell incapaç de reaccionar. Feia calor i el cap li començava a rodar. Va posar les mans damunt la taula per assegurar-se que continuava asseguda.

—És això —va dir l'Scott, somrient, aliè al pànic de la George—. Aquest és el meu germanet! S'està fent gran i ja mira revistes porques!

—Ah —va fer la George en veu alta. Sabia què eren, les

revistes porques. Va estar a punt d'esclafir a riure. Les noies que apareixien a les seves revistes duien molta més roba que aquelles altres, fins i tot les de la platja. La George es va tranquil·litzar una mica.

—No pateixis, George. No ho xerraré a la mama. En fi, torno a sortir. Només he vingut a buscar això. —L'Scott va brandar la capsa de plàstic negra que duia a la mà i el DVD es va agitar a l'interior—. Encara no l'he vista, però es veu que és un clàssic. És alemanya. El títol significa alguna cosa com ara «La sang del diable». Quan els zombis roseguen el braç d'aquest paio i el maten, aquest altre ha de fer servir el braç amputat del seu millor amic per lluitar contra els zombis. És brutal.

—Sembla fastigós —va dir la George.

—I ho és! —va exclamar l'Scott, assentint amb entusiasme. Va prendre un altre glop de suc de taronja, va tornar a desar el bric a la nevera i es va dirigir cap a la porta—. Ja et deixo en pau perquè puguis tornar a pensar en noies —va bromejar mentre sortia.

La George va tornar al lavabo com una esperitada, va recuperar la bossa i la va enterrar a les profunditats del seu armari, sota les joguines i els animals de peluix. Per si de cas, la va tapar amb una pila de roba bruta. Tot seguit, va tancar la porta i es va desplomar al llit de boca-terrosa, amb les mans creuades damunt del cap, tapant-se les orelles amb els colzes i desitjant ser algú altre... Qualsevol altre.